

**FÜGGETLEN RENDŐR SZAKSZERVEZET
KÖZPONTI KOORDINÁCIÓS IRODA**

A-1126-3/2016.

Dr. Bitskey Botond
főtitkár

Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága

Budapest

Donáti u. 35-45.
1015

postacím: 1535 Budapest, Pf. 773.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	11/3405-2/2015
Érkezett:	2016 JAN 29.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Főtitkár úr!

A IV/3405-1/2015. számú tájékoztatójában foglaltak alapján a 2015. december 21-én kelt alkotmányjogi panaszomban foglaltakból az alábbiakat **emelem ki, tartom fenn, illetve az alábbiakkal egészítem ki.**

2015. július 1-jével hatályba lépett a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban Hszt.), melynek több rendelkezése alaptörvény-ellenes, **szakszervezetünket, érdekvédelmi tevékenységünket jelentősen korlátozza.**

- a) Alkotmányjogi panaszunk leglényegesebb és az Ön által tett észrevételek alapján is fenntartott pontjának a **6. pontot tekintjük, melynek lényege, hogy az egyes szakszervezeti jogokról rendelkező munkajogi szabályok indokolatlan különbségtételt eredményeznek. Önmagában eltérő szabályoknak lehet létjogosultsága például a fegyveres szervek hivatásos állományai sztrájkjoga tilalmánál, de ésszerűtlen olyan munkáltatói döntések esetében mint például a tagdíj levonása vagy a helyiséghasználat biztosítása, a tisztségviselők munkajogi védelme és munkaidő-kedvezményének korlátozottsága.**

A közalkalmazottakra (1992. évi XXXIII. törvény) és a magánszféra munkavállalóira (2012. évi I. törvény) vonatkozó törvények nagyobb számú szakszervezeti tisztségviselő esetében teszik lehetővé a tisztségviselők védelmére vonatkozó szabályok alkalmazását, a védelem is

hosszabb időre áll fenn, és hosszabb munkaidő-kezdvezményt is írnak elő. E törvények biztosítják a tagdíjlevonást és a helyiséghasználat jogát is. A szakszervezeti jogokra vonatkozó fenti tárgyú szabályok a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjait és közalkalmazottait, illetve ezek szakszervezeteit és tisztségviselőit ezért önkényesen és indokolatlanul hátrányosan különböztetik meg a többi közalkalmazottal, valamint a munkaviszonyban álló munkavállalókkal, illetve ezek szakszervezeteivel, tisztségviselőivel szemben.

A törvényhozó általában szabadon döntheti el azt, hogy valamely juttatásról milyen feltételek szerint, milyen mértékben rendelkezik, vagy melyeket von meg a jövőre nézve. Ennek során azonban nem járhat el önkényesen, sem a juttatások törvényi feltételeit, sem megvonásuk szabályait illetően nem sérülhet az ésszerűség, a tárgyilagosság és különösen az egyenlő elbánás alkotmányos elve, a szabályozás nem tartalmazhat hátrányos megkülönböztetést.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint személyek közötti, alkotmány sértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon [21/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 73, 78.; 32/1991. (VI. 6.) AB határozat, ABH 1991, 146, 162.; 43/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 744, 745.].

A hátrányos megkülönböztetés a közszférát érintően jelentkezik, hiszen a fenti hátrányos szabályok irányadóak a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. tv. hatálya alatt álló közszolgálati tisztviselőkre és szakszervezeteikre is.

A Szervezkedési Szabadság Bizottsága rámutatott, hogy ha a közszférában foglalkoztatottak érdekképviselői szervei nem élvezik ugyanazokat az előnyöket és privilégiumokat, mint a magánszférában dolgozók szakszervezetei, az diszkriminációt eredményez a közszférában dolgozók és szervezeteik, illetve a magánszférában dolgozók és szervezeteik között. Ez a megkülönböztetés aggályokat vet fel a **87. sz. ILO Egyezmény** 2. cikke kapcsán, amely szerint a munkavállalókat „mindennemű megkülönböztetés nélkül” illeti meg a szervezkedés szabadsága, illetve a 8. cikk (2) bekezdés kapcsán, amely szerint az Egyezményben biztosított jogosítványokat sem a nemzeti jogalkotás, sem a jogalkalmazás módja nem korlátozhatja.¹

A magyar szabályozás ebből következően sérti a foglalkoztatásból és foglalkozásból eredő hátrányos megkülönböztetésről szóló **111. sz. ILO Egyezmény** 1. cikk (1) b) pontját is, hiszen a szakszervezeti szervezkedést biztosító jogosultságok köre nem függhet a munkáltatói szervezet jellegétől.

- b) **Fenntartjuk továbbá alkotmányjogi panaszunk 9. pontjában előadottakat is.** Határozott álláspontunk szerint az MRK létrehozása az Alaptörvényben biztosított szakszervezeti jogok (VIII. cikk (5) bekezdés szerinti) sérelmét okozzák. Ennek egyik konkrét és személyre szabott sérelme miszerint a Hszt. 305.§ (3) bekezdés d) pontja alapján az MRK tisztségviselője, az ügyintézői testületek nem tisztségviselő tagja nem lehet olyan személy, akit szakszervezeti tisztségviselőnek megválasztottak.

Nincs ésszerű indoka ezen összeférhetlenségi szabály alkalmazásának, indokolatlanul korlátozza a szakszervezeti tisztségviselők MRK-ban betöltött lehetőségeit. Éppen azon

személyek eljárását korlátozza, akik az érdekérvényesítés útján a legnagyobb tapasztalattal, ismerettel és előélettel bírnak. Mindez egy MRK tisztségviselőnek is korlátozást eredményez hiszen ezen tisztségére tekintettel szakszervezeti tisztséget nem vállalhat.

Mindezek álláspontunk szerint az Alaptörvény alábbi rendelkezéseit sértik.

XII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz.

Márpedig a szervezkedéshez való jog alapvető jog VIII. cikk (5) bekezdés szerint: szakszervezetek és más érdek-képviselői szervezetek az egyesülési jog alapján szabadon alakulhatnak és tevékenykedhetnek.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Határozott álláspontunk szerint a hivatkozott jogszabályhelyek alaptörvény-ellenessége az Alaptörvény alábbi szakaszaiba ütközésre tekintettel állapítható meg:

VIII. cikk (2) Mindenkinek joga van szervezeteket létrehozni, és joga van szervezetekhez csatlakozni.

(5) Szakszervezetek és más érdek-képviselői szervezetek az egyesülési jog alapján szabadon alakulhatnak és tevékenykedhetnek.

XII. cikk (1) bekezdés: Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz.

XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

Határozott véleményünk szerint tehát az alkotmányjogi panaszunkban megjelölt jogszabályhelyek (különösen a Hszt. 314.§ (2)-(3) bekezdései, 315.§, 312.§ (5) bekezdése, 1§ (1)-(6) bekezdései) összehasonlítva a közalkalmazottakra és a civilekre hatályos, azonos tárgyú munkajogi szabályokkal a hivatásos állományra és a fegyveres szakszervezetekre vonatkozóan indokolatlanul és okszerűtlenül hátrányosak, melyek az Alaptörvény XV. cikkébe ütköznek. Nincs ésszerű magyarázata, hogy egy fegyveres szakszervezetre, hivatásos állományú tagjaira, illetve egy fegyveres szerv közalkalmazottaira miért kedvezőtlenebb szabályok vonatkoznak a tagdíjlevonás, a munkaidő kedvezmény, tisztségviselői védelem, helyiséghasználat és egyéb olyan tárgykörökben, melyeknél nem bír relevanciával a munkáltató tevékenységi köre.

Nincs továbbá ésszerű indoka, illetve hátrányos megkülönböztetést eredményez az MRK és a szakszervezeti tisztségviselő összeférhetlenségi szabálya.

Mindezen szabályok tehát sértik az Alaptörvényben biztosított törvény előtti egyenlőség, mint alapjog biztosítását, indokolatlanul, önkényesen és hátrányosan különböztetve meg egyes jogviszonyban állókat és szakszervezeteiket.

A fentiekre tekintettel kérjük a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban Hszt.) fentiekben ismertetett rendelkezéseinek, megjelölt jogszabályhelyeinek a megsemmisítését.

Budapest, 2016. január 25.

Tisztelettel:

Pongó Géza

*Független Rendőr Szakszervezet
főtitkára*